

[Pia Gjellerup]

gan, der på det område har vældig meget at gøre, og det leder mig så over til, hvad skatteministeren spurgte mig om, nemlig hvad skal ligningskommissionerne dog lave, hvis de ikke skal lave klagebehandling.

De skal lave det, de engang lavede, før de pludselig fik serveret klagebehandlingen. Fordi der var opstået en stor pukkel i skatterådene, vedtog man, at ligningskommissionerne kunne komme til at se på deres sager igen, inden de gik videre til skatterådene. Derfor fik man så afviklet puklen, fordi man kunne lave nogle afgørelser om, når man havde talt med skatteyderen. Da man nåede til det punkt, at puklen var væk, burde vi i virkeligheden have sagt: Er det så nødvendigt fortsat at have ligningskommissionerne som klageorgan?

Det så vi ikke på herinde, men det er der så rig lejlighed til at se på nu, nemlig at definere ligningskommissionernes opgaver til at være det folkevalgte organ, der har indsigt med forvaltningen, der har samarbejde med forvaltningen på den ene side og kommunalbestyrelsen som bevilgende myndighed på den anden side. Det er der i forhold til opfølgning af de beslutninger, man træffer i forbindelse med tilrettelæggelsen af en ligningsplan i en ligningskommission absolut meget arbejde med. Det kan man spørge de ligningskommissioner, der er i god gang med den slags arbejde, om det ikke er et arbejde, det er værd at fortsætte.

Så spurgte skatteministeren om, hvem der skulle afgøre, hvilke sager der var så principielle og væsentlige, at de efter Socialdemokratiets mening kunne få lov til at komme til Landsskatteretten. Det umiddelbare svar kender vi fra mange andre af den slags opbygninger af klageveje, at det ville være Landsskatteretten selv, der afgør, hvilke sager der er principielle og væsentlige, og hvis ikke, så har vi domstolssystemet, sådan så både skatteydere og skatteforvaltninger vil kunne prøve at få deres sag op et nyt sted.

Hvis det er det store problem, som skatteministeren siger, kan jeg da svare, at det er faktisk Socialdemokratiets tilbud til at gøre klagevejene endnu kortere end det, der har været lagt op til ved at have et to-instanssystem. Man kunne effektivisere det arbejde, der ikke er verdens mest effektive, nemlig Landsskatterettens arbejde. Det er det ikke, fordi Landsskatteretten har alle slags sager. Den har både store, væ-

sentlige, principielle sager og en række småsager, som mere er udtryk for, at der er enten skatteforvaltninger eller skatteborgere, der er blevet så vrede på hinanden, at de også skal genere hinanden med at prøve Landsskatteretten og bruge Landsskatterettens kræfter til det.

Så spurgte skatteministeren om erhvervslicensing, og om det virkelig kunne være sådan, at vi i Socialdemokratiet kunne forestille os, at der var ligning, der blev centraliseret, nemlig erhvervslicensing.

Jeg sagde i mit første indlæg, at vi havde sendt vores oplæg til skatteministeren i februar måned. Jeg sagde også, at vi ikke havde fået nogen tak, fordi vi havde sendt det. Jeg kan da konstatere, at det måske kan være, fordi skatteministeren slet ikke har set det, for han har i hvert fald ikke læst det, for deri er der redegjort ganske tydeligt for, hvad det er, vi i Socialdemokratiet mener om store virksomheder, om virksomheder med drift i flere kommuner, om koncerner med drift i stort set alle kommuner, eksempelvis pengeinstitutter. I oplægget står der, at vi ønsker, at man udøver selve ligningen i et samarbejde, der efter aftale med kommunerne udøver selve ligningen i større organer, end de fleste kommuner kan præstere i dag, og det vil faktisk sige på nogle sagspunkter en centralisering af ligningen.

Vi har ikke nogen særlig hellighed i forhold til et nærhedsprincip, hvis nærhedsprincippet ikke er godt nok fungerende, og det er der sager, hvor nærhedsprincippet ikke er, hvor nærhedsprincippet faktisk vil komme til at virke modsat.

Vi mener, for så at uddybe det, at den skatteansættelse, der skal foregå af de virksomheder, igen vil ske på ligningskommissionens ansvar, men sådan, at det egentlige arbejde, den egentlige sagsbehandling, uddybning og forhandling med den pågældende skatteyder – det vil typisk være et større foretagende, eksempelvis et selskab – foretages af en regional eller en central myndighed, en forvaltning, og så bliver det på ligningskommissionens ansvar med ligningskommissionens endelige stempel.

Jeg skal slutte med nogle enkelte bemærkninger om personalet. Hvad det angår, er det i hvert fald helt sikkert, at de 5.000, der er foreslået besparet i regeringens lovforslag og på grundlag af kommuneaftalen, ikke er noget, der er overvældende flertal for. Skatteministeren